

Pelastakaa Neuvosto-Venäjän lapset

Saksalaisten naistoverien kiitettävä aloite.

Saksalaisten toverien Neuvosto-Venäjän avustuskomitean yhteyteen on perustettu erityinen osasto venäläisten pienokaisien auttamiseksi. Tätä kauniasta aloitetta olisi seurattava muidenkin maiden proletaaripeireissä, ja varsinkin meidän naistemme ja nuorisomme olisi kiinnitettävä huomionsa avustuksen tähän haaraan. Miten saksalaiset toverit ovat käsitäneet tämän tehtävänä selviää heidän sikkäläisissä toverilehdissä julkaisemastaan kehoituksesta, jossa ilmoitetaan pyrittävän siihen, että venäläisten lasten siirtämisen sijasta kauaksi ulkomaille ryhdyttäisiin ulkomaisen keräyksen avulla itse Venäjällä perustamaan ruokaloita, lastenkoteja ja sairaaloita nälkäseutujen lasten pelastamiseksi. Tätä kiireisen tarpeen vaatimaa hyvin oivallettu aloitetta perustellaan mainituksa kehoituksessa seuraavaan tapaan:

Auringonpolttamilla Itä-Venäjän kedoilta korviimme kohoavissa avunhuodoissa koskee meihin kipeimmin miljoonain nälkäänäkökein lasten huuto. Pienet venäläiset veljenne sisarene ojentavat teitä kohti rukoillen ja täynnä luottamusta käteensä.

Jälleen sattuu maailmassa, että ne, jotka olivat ensimmäisinä valmiina antamaan, joutuivat ensimmäisinä kokemaan mitä nälkä ja puute tahtoo sanoa. Näyttäkää, että teidän solidaarisesti järjestetty apunne pystyy enempään kuin kylläiseen säälön. Vähässä paljon seisoo!

Yli seitsemän vuotta alkoivat sodat verisen saalisajonansa ympäri Euroopan, ja kaupunkien ja maaseudun työlläiset tekivät kaikkensa hädän lieventämiseksi sotatantereella ja kotona useimmiten unohtaen taistelun itse sodan hirviötä vastaan. Eikä siis Saksan työlläiset nyt, kun on kysymyksessä Neuvosto-Venäjän auttaminen, kykenisi osoittamaan yhtäläistä taikka vielä suurempakin uhrausvalmiutta?

On myös otettava varteen, että Neuvosto-Venäjä kulkee muiden eurooppalaisten valtioiden edellä erittäinkin juuri henkisen ja ruumiillisen huolenpitoonsa tähden lapsista. Saako sokea luonnonkatastrofi hävittää sen mitä proletaarinen valtiovalta on alkanut? Eit!

Kysymys koskee venäläisten lasten pelastamista, joiden tehtävänä on suorittaa loppuun se työ, minkä heidän isänsä ovat suurpürteisesti aloittaneet: sosialistisen yhteiskunnan perustaminen.

Kehoitamme ryhtymään työhön Neuvosto-Venäjän lasten avustamiseksi. Varsinkin teitä rouvat ja neidot, koskee tämä huuto. Antakaa voimanne avustustoiminnan palvelukseen ja todistakaa täten, että teitäkin koskee kansainvälinen proletarisolidarisuus.

Ja nuoriso, näyttäkää jälleen olevanne ensimmäisinä, kun on kysymyksessä toiminta Neuvosto-Venäjän hyväksi. Luotamme myöskin lasten apuun. Saksalaiset työlläislapset häirikööt ja kerätkööt avustusta venäläisille työlläislapsille ja ojentakoot siten auttavan käteensä yli rajain. — TUT.

Isadora Duncanin viesti

VAIN TYÖLÄISTEN INTERNATIONALE VOI TURVATA SIVISTYKSEN.

Kuuluisa taansitaiteilijatar Isadora Duncan on Moskovasta lähettänyt Länsi-eurooppalaisille kansoille seuraavan viestin:

”Rakkaat toverit! Odotatte saavanne kuulla vaikutuksistani täällä. En voi, kuten H. G. Wells ja muut kirjailijat, jotka ovat saapuneet tänne, esittää tälle mitään poliittisia mielelmiä, kun en ymmärrä politiikkaa. Voin teille esittää vaikutukseni vain taiteilijattarena, ihmisenä, joka tuntee enemmän kuin ymmärtää. Kaikilla ihmisillä, mutta varsinkin lapsilla ja taiteilijoilla on kuudes aisti, joka saattaa heidät kykenöviksi ymmärtämään joukkojen sielua, ihmisryhmän, kaupungin sielua. Juuri tämä kuudes aisti on johtanut minua koko taiteilijaurani aikana, ja juuri sen ääni sai minut jättämään Länsi-Euroopan, missä taidede oli käynyt kauppatavaraksi, ja sen ääni on myös saattanut minut ymmärtämään Moskova. Sillä täällä tapahtumia ei voida arvostella yksin täällä ilmenevien aineellisten ilmiöiden nojalla. Sillä kaikki mikä täällä esiintyy pinnalla, on vain mitä silmä havaitsee, mutta totuus on kytketty syvälle kansan sieluun. Ihme tapahtuu juuri tässä suuressa joukkosielussa. Olen vakuutettu siitä, että täällä Venäjällä tapahtuu suurin ihmiskunnan ihme, mitä kahden vuosituhannen aikana on tapahtunut.

Me olemme kaikki alvan liiksi kiinni tässä voidaksemme käsittää tätä, ja on todennäköistä, että vasta ne ihmiset, jotka elävät sadan vuoden perästä, käsittävät, että kommunismissa hallitustavalla ottaa ihmiskunta suuremman askeleen eteenpäin kuin milloinkaan ennen tai jälkeempään. Moskova on ihmeen kaupunki ja marttyyrylous, jota Venäjä kokee, on samasta merkityksestä kuin Kristuksen ristinnaulitseminen. Ihmiskunnan sielu tulee aina suuremmaksi ja kauniimmaksi. Toistan vieläkin, että me olemme aivan liian lähellä tätä voidaksemme sitä oikein käsittää. Jos olisimme eläneet Kristuksen alkoihin, emme olisi käsitäneet sen enempää. Olisimme vain nähneet edessämme tavallisen yksinkertaisen ihmisen, jota köyhät oppilaat seurasivat, ja ristinnaulitseminen olisi meistä ollut tavallinen jokapäiväis-ilmiö. Mutta henkinen totuus on aivan jotakin toista.

Minä näen täällä tapahtuvan henkisen totuuden näyssä. Beethovenin, Nietschen ja Walt. Whitmanin ennustukset muuttuvat todellisuudeksi. Kaikki ihmiset tulevat veljiksi, jolta yhdistää suuri vapauden ihanne, joka on syntynyt täällä Venäjällä. Tässä viesti, minkä minun sieluni on vastaanottanut ja jonka ennustava ääni on minulle ilmottanut ääni, joka kohoaa kommunistiselta Venäjältä. Tässä viesti minkä mielen lähettää teille: Vain koko maailman työlläisten yhteys, vain Internationale voi turvata sivistyksen tulevaisuudessa.

Isadora Duncan.”

YLÖS HELVETISTÄ

KIRJ. KONRAD LEHTIMÄKI

(Jatk. edell. num.)

Näiden kolmen ilmailijan esiintymisen aiheutti taas hetken äänettömyyden. Sitten jatkoi äskeinen kysyjä vilkastuen:

— No niin! Kun vielä Antonius ja meidän uusi toverimme tarttuvat ohjauksittaiseen, silloin nousee jo viisi

kapinallista lentokonetta ilmoille. Mutta miten loput uusista?

— Kaikki kaksikymmentä konetta nousevat ilmaan silloin kuin me tahdomme.

Antonius sanoi tämänkin jäätävän kylmästi. Sitten hän kertoi lyhyesti, miten oli kasvattanut joukon ilmailijoita, ja lopetti seuraavin sanoin:

— He eivät kylläkään tiedä tästä suunnitelmasta, mutta heitäkin yhdistää tuo sama side: viha. Minä tiedän, että he ovat valmiit kaikkeen.

— Minä olen yksi heistä! — huudahti toinen noista ilmailijoista, jotka ilmaisivat kannattavansa äskeisen toverinsa puhetta.

— Ja minä tahtoisin kuolla sinun puolestasi — sillä sinä annat minulle koston!

— Mitä tämä on? — kuiskaasi eräs vallankumouksellinen, joka puolen ikänsä oli istunut vankilassa. Hän katsahti ympärilleen ja taas kauhistuneena Antoniukseseen. Nämä miehet olivat tottuneet vaaroihin, jännitykseen; he olivat kauan pelänneet uhkapäitä elämätään ja kuolemasta — mutta tämän yön tapaukset tuntuivat olevan liikaa.

Useampien hermot ja mielikuvitus oli ärsytetty äärimmilleen. Ja kun aina ilmeni uutta, alkoi monesta tuntua kaikki hurjalta, sekavalta unelta. — Ja aina Antonius! Oliko tuo lainkaan heidän toverinsa — aina tyynen ja kärsineen näköinen, harvapuheinen Antonius? Vai onko hän kuollut ja lähettänyt manalasta tilalleen jonkun salaperäisen olennon, joka on aina oikeassa, jolle ei mikään ole mahdotonta...?

Mutta sittenkin tunsi jokainen ihailuvansa häntä, jokainen tunsi ettei tarvitse turhaan kuolla, jos hänen käskytään menisi kuolemaan.

Antonius katsahti kelloonsa ja sanoi tyneesti:

— Kas, kun aika on kulunut pitkälle! Meidän täytyy kiirehtiä!

— Niin, oliko sinun suunnitelmasi vielä jotakin?

— Se on totta!

No jokapäiväiset lauseet rauhoittivat tanssen kihtyneitä hermoja, heidän tullessaan vakuutetuksi siitä miten suunnaton voima heillä nyt oli. He tunsivat saaneensa uutta lannistumattomaa tarmoa; ruumiissaankin he tunsivat tuon oudon, elähtävän voiman.

— Se on vain ikävää, että siinä voi mennä tuhansittain työlläisiä, — puhui Lucas huolestuneesti — sillä osa esikaupungista tuhoutuu myöskin.

— Me voimme ilmoittaa tuntia ennen, että tietävät paeta. Mutta sitäpaitsi: minä olen tutustunut, heidän elämänsä, vieläpä tukenut heidän mielipidettänsä juuri tuontapaisesta asiasta; ja minä muistan useita, jotka ikien vannoivat kuolevansa mielellään vaimoineen ja lapsineen. Katsokaas, heitäkin yhdistää meihin tuo sama side — ja minä olen vakuutettu että jos he tietäisivät myöskin seuraukset, niin tuhannet olisivat valmiit Simsonin tavoin hautautumaan raunioihin.

Huoneessa vallitsi painostava äänettömyys.

— Viattomien tähden en minäkään hyväksy keinoani ennenkuin viime hädässä, — jatkoi Antonius vakuuttavasti. Hän kuvaili lyhyesti ne suunnattomat uhrat, joita seuraava sota valtojen liittoutumisen ja yhä kehittyneen asetechniikan takia tulisi vaatimaan, sekä kysyi lopuksi:

— Ellei siis työväenjärjestöjen voima olisi vielä kyllin suuri, elleivät sotilaat olisi vielä tarpeeksi valistuneita ja jos todennäköisesti sotatarvevarastojen, linnoitusten ja sotalaivojen hävityksellä voisimme pelastaa miljooni-

en viattomien elämän, estää tuhansien hyödyllisten laivojen ja ehkä satojen kaupunkien tuhon, ehkäistä sen hirveän hädän ja tuskan, jonka sota tullessaan tuo — niin mitä meidän on tehtävä?

Lucas ajatteli hetkisen ja sitten lausui lujasti ja päättävästi:

— Veljet! Minä olen aina vastustanut väkivaltaisia tekoja — mutta nyt minusta tuntuu kuin tekisimme rikoksen, elleimme koettaisi käyttää kaikkia keinoja sodan vastustamiseksi. Sillä jos vieläkin syttyisi sota, lamauttaisi se pitkiksi ajoiksi koko ihmiskunnan kehityksen. Tosin se keino on kauhea — mutta vielä kauheampi on sota...

— Oikein, Lucas!

— Oikein toverit!

— Oikein, oikein!

Antonius puhui taas matalalla, hillityllä äänellä:

— Itse asiassa ei meidän keinomme ole lähekkään niin raaka ja kamala kuin monet myrkykkaasut ja nykyiset kenttälaitteet.

— Se on totta!

Hän jatkoi edelleen:

— Te tiedätte, miten meilläkin maailmansodasta lähtien on ihan kuummentapaisesti ponnisteltu yhä tehokkaampien murhatapojen keksimiseksi. Kansan varat, kaikki voimat on jännitetty siihen, että tuleva sota saataisiin mahdollisimman kauheaksi. Heidän ainoa tunnuslauseensa on ollut: murhat, hävitys ja kuolema kunniaan! Meikin olemme siis vain noudattaneet heidän periaatteitaan... Jos mekin esimerkiksi voisimme sotaministeriöön tämän murhasuunnitelman, niin nuo hienot herrat huudahtelisivat ilosta, sykeisivät meitä veljinään. Sitten me jonakin seuraavana yönä lähtisimme naapurimaan pääkaupunkiin ja tuhoaisimme sen nukkuvine asukkaineen. Ja sitten meidät julistettaisiin kansallissankareiksi...

Tuo synkkä, raivosta ja pilkasta värisävä ääni valtasi jokaisen vastustamattomasti. Kaikkialla näkyi vain vihasta säihkyviä silmiä, nyrkkiin puristettuja käsiä...

Ja Antoniuksen sanat putoilivat raskaina kuin moukarin iskut:

— Kun he aikovat käyttää viimeisetkin keinoja ihmisyyttä vastaan — niin meillä on oikeus käyttää keinoamme ihmisyyden puolesta. Ellemme siis muuten voi kukistaa sodan hirmuvallata — niin nouskoon kuolema vielä kerran kunniaan.

Kun hän hetkeksi vaikeni, huudahti Julius tuliesi:

— Mutta sen jälkeen nousee kunniaan elämä!

Tuo sointuva ääni, nuo avonaiset loistavat silmäilmät, koko hänen nuorekas olemuksensa vaikutti kuin lupaus — hän oli aikuvinaan elämän lupaus valoisammasta tulevaisuudesta... Antoniuksin miltei hymyili, kun katsahti nuorukaiseen, sanoen lämpimästi:

— Oikein sanoit, nuori veljeni!

Kuului hillittyä hyväksymissorinaa.

— Mutta jollemme voita — ellemme saavuta mitään...?

— Saavutamme ainakin koston!

Tuo viimeinen sana kajahti terävänä ja läpitukenavana. He hätkähtivät, kun kuulivat ensikerran tuon äänen. Mutta kääntyessään he näkivät Marcusuksen vihasta kalvenneet kasvot; Marcus sammalsi hämmentyneenä:

— Anteksi veljet... että minä...

Silloin kuului innostuneita kuiskauksia:

— Sinä puhut totta!

— Vihdoinkin! Jo on aikakin!

Silloin eräs synkännäköinen sotilaslääkäri, joka ei koko iltana ollut käyttänyt varsinaista puhevuoroa, koputti